

Fælles udvikling: Den eneste vej til fred i Korea

Af EIR's Mike Billington. Følgende artikel er en leder i EIR-magasinet, 29. sep., 2017 – Det var sandt i 1990'erne, såvel som også i 2002-2005, og er endnu mere udtrykkeligt sandt i dag: Kun en politik for at involvere Nordkorea i en proces med storstilet, regional infrastrukturudvikling kan forhindre truslen om, at krig – muligvis en global, termonuklear krig – kunne bryde ud på Koreahalvøen.

Da Sovjetunionen faldt i 1991, krævede Lyndon og Helga LaRouche en Ny Silkevej, fra Pusan til Rotterdam, som det nødvendige fundament for at afslutte faren for global krig, og som ville forene Øst og Vest gennem det fælles byggeri af mange udviklingskorridorer. Den fortsatte isolation af Nordkorea var en hovedanstødssten for denne vision om et nyt paradigme for global fred og udvikling.

USA og Nordkorea har aldrig underskrevet en fredstraktat for at afslutte Koreakrigen i 1950'erne, og konfrontationer opstod på en relativt regelmæssig basis. Byggeri af en jernbanekorridor gennem Nordkorea, sagde LaRouche, ville ikke alene fuldstændiggøre den foreslåede Nye Silkevej, men ville også give Nordkorea en andel i denne historiske udviklingsproces og lægge grundlaget for tillid til, at landet ikke ville blive angrebet.

I dag præsenteres verden for en tilsyneladende uovervindelig konflikt mellem Nordkorea og USA, med faren for krig, der hænger over os. Administrationerne George W. Bush og Obama etablerede en imperiepolitik, der krævede, at alle aftaler og alle forhandlinger ville blive suspenderet, med mindre Nordkorea ensidigt afsluttede alle atomvåbenprogrammer og al udvikling af missiler.

Nu udveksler præsident Trump og Nordkoreas Kim Jong-un 'modhager' og fornærmelser, og med begge sider, der truer med militæraktion.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov, der talte i New York den 22. sept., kalde udvekslingen for »en børnehaveslåskekamp mellem børn« og opfordrede til besindelse. »Vi må få brushovederne til at køle af og forstå, at vi har brug for pauser, at vi har brug for kontakter«, sagde Lavrov til en pressekonference i FN på sidelinjen af den årlige debat i Generalforsamlingen.

Men, Lavrov refererede også til præsident Trumps tale i FN som værende »bemærkelsesværdig« og sagde: »Jeg mener, det er en meget velkommen erklæring, som vi ik-

Sydkoreas præsident Moon Jae-in og Ruslands præsident Vladimir Putin ses her på det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, der fandt sted fra 6.-7. september, 2017. Putin sagde på et fælles pressemøde:

»Jeg vil gerne sige, at Rusland stadig er villig til at gennemføre trilaterale projekter med deltagelse af Nordkorea. Vi kunne levere russisk gas gennem ledninger til Korea og integrere Ruslands, Republikken Koreas og Nordkoreas elektricitetskabler og jernbanesystemer. Gennemførelsen af disse initiativer vil ikke alene være økonomisk favorabel, men vil også være med til at opbygge tillid og stabilitet på Koreahalvøen.«

Præsident Moon var enig, i overensstemmelse med sin plan om at genoplive 'Solskinspolitikken'.

ke har hørt fra en amerikansk leder i meget lang tid.« Han henviste til Trumps forsvar for konceptet om national suverænitet, at »vi søger ikke at påtvinge nogen vores livsmåde«, og at »jeg vil altid sætte Amerika først, ligesom lederne af jeres lande altid vil, og altid bør, sætte jeres lande først«.

Helga Zepp-LaRouche påpegede den åbenbare modsigelse mellem dette og så truslen i Trumps tale om at ødelægge Nordkorea, hvis det kommer til krig, og kaldte det »en fortælling om to taler«.

Men krig er hverken uundgåelig, og ikke engang sandsynlig. De pensionerede flagofficerer, der nu tjener i Trumps kabinet, har gjort det klart, at en krig ville være katastrofal for Sydkorea, for regionen og for verden. Trump har forsikret Sydkoreas præsident Moon Jae-in om, at der ikke bliver nogen amerikansk militæraktion uden Sydkoreas godkendelse – og Moon har gjort det klart, at han ikke vil tillade krig, som ville være særdeles ødelæggende for Sydkorea, hvad enten atomvåben deployeres eller ej. Desuden har ledende, amerikanske eksperter fremført det argument, at vi kan leve med et atombevæbnet Nordkorea, som vi har gjort det i nu 20 år, fordi vi har en magtfuld afskrækkelse, og fordi, Pyongy-ang ikke er selvmorderisk.¹

¹ (Se f.eks. [Admiral Dennis Blair](http://www.politico.com/magazine/story/2017/09/18/north-korea-the-full-transcript-215615) <http://www.politico.com/magazine/story/2017/09/18/north-korea-the-full-transcript-215615>, tidligere chef for USA's Stillehavskommando og tidligere direktør for National Efterretning.)

Men en løsning er påkrævet, og hurtigt. Aftalerammen fra 1995, som præsident Bill Clinton opnåede med Pyongyang – om nedlukning af Nordkoreas produktion af opgraderet plutonium til våben til gengæld for en ny, mere sikker type kernkraftværk, og etablering af IAEA-inspektører i landet samtidig med, at man går i retning af en fredsaftale – blev annulleret, da George Bush og Dick Cheney kom til magten i 2001. Ikke desto mindre fortsatte Sydkoreas præsident Kim Dae-jungs 'Solskinspolitik' mod Nordkorea i tæt samarbejde med Kina og Rusland, og som førte til åbningen af den Demilitariserede Zone i 2002 og genåbningen af Jernsilkevejens jernbaneforbindelser mellem Syd og Nord.²

FN's Økonomiske og Sociale Kommission for Asien og Stillehavsområdet (UNESCAP) udgav en rapport i 2003, som identificerede de to jernbaneruter fra Sydkorea igennem Nordkorea, den ene til Kina og den anden til Rusland, som en del af de Nye Silkevejsforbindelser mellem Asien og Europa. Selv Japan gik med i processen, med premierminister Kunichiro Koizumi, der rejste til Pyongyang og underskrev aftaler med Kim Jong-il, faderen til den nuværende nordkoreanske leder, Kim Jong-un.

De Bush/Cheney-neokonservative var imidlertid åbenlyst ude på at stoppe denne udvikling. Blandt andre trusler, truede Cheney og viceudenrigsminister John Bolton med at begynde at borde nordkoreanske skibe – dvs., pirateri på åbent hav – for at stoppe angivelig »spredning af masseødelæggelsesvåben«.

Så tog Kina, sammen med Rusland, Japan og Sydkorea, initiativ til at invitere USA med i Sekspartforhandlinger for at løse spørgsmålet om atomvåben på fredelig vis. Disse forhandlinger begyndte i 2003 og førte til en aftale i 2005, som, igen, afsluttede Nordkoreas våbenprogrammer og bragte IAEA-inspektørerne tilbage. Det lykkedes Bush og Cheney at sænke denne aftale for fred, og også udvikling, idet de hævdede, at Nordkoreas bestræbelse på at placere en satellit i rummet udgjorde et brud på aftalen om ikke at udvikle Interkontinentale Ballistiske Missiler, ICBM'er – et klart tilfælde af »teknologisk apartheid«, forklædt som ikke-spredning. Dernæst vedtog Obama sin provokerende »strategiske tålmodighed« – ingen forhandlinger, før Nordkorea afsluttede al atomar udvikling.

Det, der turde være indlysende, er, at de anglofile imperiekræfter i USA, inklusive Bush og Obama, *ønsker*, at Nordkorea skal have atomvåben. Deres mål er ikke Nordkorea, men Kina og Rusland og opretholdelse af den britiske imperieopsplitning af verden i Øst vs. Vest. Så længe, Nordkorea på falsk grundlag kan hævdes at være en umiddelbar trussel mod USA og dets allierede, er der et påskud for: at inddæmme Kina med 60 % af USA's atombevæbnede flådestyrker (Obamas »Pivot to Asia«, omdrejningspunkt Asien); placere ABM-systemer og high-powered radarsystemer i en ring omkring Kina

(THAAD); og deployere amerikanske strategiske styrker i Sydkorea. Disse massive styrker er selvfølgelig ikke nødvendige for at inddæmme og afskrække Nordkorea. Målet er Kina og Rusland.

Løsningen er forhånden. For det første, eftersom præsident Trump er helliget til samarbejde med Rusland og Kina, både omkring terrorismebekæmpelse og økonomisk udvikling, kan han bringes til at arbejde med dem om en holdning for udvikling over for Nordkorea. Kinas og Ruslands forslag om en dobbelt indefrysning – en pause i atomvåben- og missiltests i Nordkorea, og en pause i eller formindskelse af fælles amerikansk-sydkoreanske militærøvelser – er et sundt fundament for hver side at vise interesse for den andens sikkerhed. Udenrigsminister Rex Tillerson har klart udtalt, at USA ikke vil påtvinge regimeskifte, eller angribe, eller påtvinge Nordkorea en genforening, og på trods af Trumps ekstreme fremgangsmåde for en forhandlingsposition, så er en sådan genoptagelse af forhandlinger både mulig og presserende.

Præsident Putin sagde under et fælles pressemøde med den sydkoreanske præsident Moon Jae-in på det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok tidligere på måneden:

Jeg vil gerne sige, at Rusland stadig er villig til at gennemføre trilaterale projekter med deltagelse af Nordkorea. Vi kunne levere russisk gas gennem ledninger til Korea og integrere Ruslands, Republikken Koreas og Nordkoreas elektricitetskabler og jernbanesystemer. Gennemførelsen af disse initiativer vil ikke alene være økonomisk favorabel, men vil også være med til at opbygge tillid og stabilitet på Koreahalvøen

Præsident Moon var enig, i overensstemmelse med sin plan om at genoplive 'Solskinspolitikken'.

Kina er forpligtet på denne fremgangsmåde. Japan er nu tæt involveret sammen med Rusland i udvikling af det russiske Fjernøsten, som afhænger af at integrere Nord- og Sydkorea i processen.

Trump kan og må overbevises om, at, for at leve op til sin egen udfordring, erklæret i hans FN-tale, om, at »det står i vores magt, ifald vi vælger det, at løfte millioner af mennesker ud af fattigdom, hjælpe vore borgere med at virkeliggøre deres drømme og sikre, at nye generationer af børn vokser op, fri for vold, had og frygt«, så må han fuldt og helt gå sammen med Kina og Rusland i den Nye Silkevejsproces, inklusive en langsigtet fred for det koreanske folk, der længe har været forsinket.

² (See http://www.larouchepub.com/eiw/public/2002/eirv29n37-20020927/eirv29n37-20020927_048-koreas_open_dmz_at_last_silk_roa.pdf.)